

SIS FORMES A LA RECERCA D'AUTOR

Lloc: unes quantes teles de Xavier Escribà.

Temps: contemporani. El de sempre.

Dramatis personae: filagarsa verda, ull groc, llistó cian, cèl·lula vermella, esquitx magenta, clivella taronja.

FILAGARSA VERDA: On som?

ESQUITX MAGENTA: Aquí. On vols que siguem?

FILAGARSA VERDA, *neguitosa*: Caurem!

ULL GROC: Calma't! Com vols caure, aviam?

FILAGARSA VERDA, *després d'un instant de dubte*: Per la força de la gravetat. (*Les altres formes murmuren.*) On som?

CÈL·LULA VERMELLA: A la tela.

FILAGARSA VERDA: La tela?

CÈL·LULA VERMELLA: Sí. És... (*dubta*) el nostre lloc.

FILAGARSA VERDA: Vols dir que vivim a la tela?

CÈL·LULA VERMELLA: En certa manera, sí.

CLIVELLA TARONJA: La tela és qui ens dóna vida, com si diguéssim.

ESQUITX MAGENTA, *visiblement enfadat*: Això no és veritat! (*Respira.*) La tela per nosaltres només és... una circumstància.

CLIVELLA TARONJA: Apa, quines bestieses! Una circumstància!

ESQUITX MAGENTA: És clar que sí. Una circumstància. Vull dir... en podríem prescindir.

CLIVELLA TARONJA: Això no és cert.

ESQUITX MAGENTA: Vull dir, n'hauríem de poder prescindir, m'enteneu? (*Va alçant el volum de veu gradualment.*) És ella, la tela, la que ens necessita a nosaltres; el nostre estat ideal seria prescindir-ne, que no existís (*murmuri d'aprovació de les altres formes*), hem de fer com si no existís (*el murmuri es fa*

més fort), hem de viure amb plena llibertat, com si no existís la tirania de la tela! (*crit d'entusiasme de les altres formes, seguit d'un silenci*).

LLISTÓ CIAN: Però nosaltres... existim, nosaltres?

ULL GROC: Això, no ho dubtis. Nosaltres *som* existència.

FILAGARSA VERDA, *amoïnada*: On és, l'artista?

LLISTÓ CIAN: Potser som existència, però no tenim sentit. No tenim... forma.

L'ull groc, la cèl·lula vermella i l'esquitx magenta esclaten a riure.

ULL GROC: L'existència és el sentit. La forma... les formes som nosaltres.

(*Silenci breu.*) O és que potser voldries ser dibuix, tu?

LLISTÓ CIAN: Si fos dibuix, potser tindria més sentit.

CÈL·LULA VERMELLA, *sarcàstica*: Però series *només* dibuix, no pintura. Series narració, no pintura.

ESQUITX MAGENTA: Ara ets pintura, pintura pura. Què més vols?

ULL GROC: Ara ets emoció.

CÈL·LULA VERMELLA: Exacte.

FILAGARSA VERDA, *ara ja molt preocupada*: On és, l'artista? No m'ho voleu dir, això?

Silenci.

CLIVELLA TARONJA: A l'espai. És a l'espai. *És* l'espai.

FILAGARSA VERDA: Però aleshores... (*medita*) i el compromís?

CÈL·LULA VERMELLA: El compromís som nosaltres.

ESQUITX MAGENTA: Ben dit.

CLIVELLA TARONJA: No. El compromís és l'espectador.

LLISTÓ CIAN: Això, respectem l'espectador.

FILAGARSA VERDA: En què quedem? L'espectador o nosaltres?

ULL GROC: L'espectador *i* nosaltres. Nosaltres som la vida, així, sense més, sense filtres. Nosaltres *som* sentit, el sentit que rep l'espectador i que ens dóna l'espectador.

FILAGARSA VERDA: Així, en certa manera...

ESQUITX MAGENTA: En certa manera...

FILAGARSA VERDA: ...el sentit el dóna l'espectador.

ULL GROC: Sí. Déu.

FILAGARSA VERDA: Déu?

ULL GROC: Sí. L'espectador.

FILAGARSA VERDA: Uf! Quin descans...

Pausa.

ESQUITX MAGENTA: No hi ha més preguntes? No? Visquem i siguem feliços, doncs.

Fosc.